

[Statsministeren.]

Da var den jo meget optaget af at kritisere de forholdsregler, som regeringen gennemførte. Jeg tror nok, at nogle af de ærede ordførere skulle prøve at læse, hvad der blev sagt dengang — jeg skal såmænd ikke citere det nu, jeg vil overlade til de ærede medlemmer at læse det i stille stunder — hvad man sagde om virkningen af regeringens økonomiske politik, og så samtidig tænke på, hvad man selv havde at foreslå. Det var i øvrigt ikke noget med liberalisering, så vidt man kunne få det frem dengang — det var jo særlig det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der var oppositionens økonomiske ordfører — det var noget med deponeringsordninger, det var noget med at hindre importen i at komme ind i landet, det var noget med at stramme meget stærkt på den pengepolitiske side. Jeg tror nok, at hvis man vil se på resultaterne af det, der er blevet gennemført, og så prøver at tænke på, hvad der ville være sket, hvis det, som man foreslog fra de konservatives og venstres side, var blevet gennemført, så kan regeringen stå sig ved sammenligningen.

Jeg skal imidlertid ikke gøre så meget ud af det historiske; jeg vil hellere holde mig til det nutidige. Hvad har oppositionen egentlig gjort i retning af konstruktiv indsats her i tinget siden dengang for at opnå andre økonomiske resultater, og herved må forstås bedre økonomiske resultater end dem, der er opnået? Ja, så vidt jeg kan se, er det eneste, man egentlig har at fæste sig ved, det, der efterhånden er kommet til at hedde fællesudtalelsen eller VK-planen fra oktober måned 1959. Det var dengang man foreslog skatten nedsat med 800 mill. kr. Der var ganske vist også tale om nogle besparelser, men dem skal jeg lade ligge nu og vende tilbage til dem senere. De ærede ordførere for oppositionen var i øvrigt ikke så meget inde på disse besparelser i deres indlæg; det var, som om man syntes, at skatteplanen egnede sig bedre til valget, det med besparelserne kunne godt vente til efter valget, men jeg håber da, at man kan få opfrisket nogle af besparelsesforslagene i løbet af debatten, enten i dag eller i morgen.

Det, man foreslog dengang, var altså at nedsætte skatten med et beløb på op

imod 800 mill. kr. Jeg skal erkende, at man desuden ville spare noget, men skal vi sige, at nettoresultatet var blevet en forringelse af statsbudgettet med 500-600 mill. kr.; det er det sandsynligste. Hvor havde vi så været i dag, et år efter? Hvad var der sket i løbet af det år, hvis man havde fulgt det, man foreslog fra venstres og de konservatives side? Ja, statsfinansielt var der ganske simpelt sket det, at det overskud på 400-500 mill. kr., som man nu har, ikke havde været til stede. Men det er jo ikke det afgørende. Det afgørende er, hvad der ville være sket i økonomisk henseende, og her er det, jeg gerne vil have lov til at stille et spørgsmål til det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Det er et spørgsmål, som jeg synes vi skal uddybe og få klarhed over.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde i sin tale: det er her værd et øjeblik at fæste opmærksomheden ved den førte skatte- og overbudgetteringspolitik; den har jo nemlig ikke hindret efterspørgselspresset i at stige. Hvad mener det ærede medlem med denne sætning? Mener han, at overbudgetteringen burde have været større, for så er der jo mening i det. Eller mener han, at man skulle have haft et mindre overskud, og at dette så ville have bidraget til, at efterspørgselspresset var blevet mindre i årets løb? Det er da egentlig ganske afgørende at få dette spørgsmål belyst. Hvis det ærede medlem hr. Erik Eriksen har den opfattelse, at når overskuddet på statsbudgettet falder, så bliver efterspørgselspresset mindre her i samfundet, tror jeg i hvert fald, at han står ene med dette synspunkt blandt dem, der har indsigt i økonomi.

Jeg er nok klar over, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen, som jo har mange strenge at spille på, også selv har været opmærksom på, at dette argument måske ikke var så stærkt, og derfor er det udbygget med yderligere argumenter i retning af, at havde man nedsat skatterne, så ville der ikke have været så stærkt pres på lønningerne, og herigennem skulle der heller ikke være opstået så stærk en inflations-tendens, som det ærede medlem mener der er. Det ærede medlem forbandt dette med den uro, der har været på arbejdsmarkedet, men slår man tilbage og ser, hvilken skattenedsættelse man havde foreslået fra